

Arrest

nr. 64 495 van 7 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 april 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 maart 2011 tot weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 mei 2011 met referentenummer 5495.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROBERT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op niet nader bepaalde datum een visumaanvraag kort verblijf in.

Op 9 maart 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering van afgifte van het visum kort verblijf.

Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

* Andere :

Betrokkene legt een brief voor van de sociale dienst van het Sint-Jan Hospitaal. Hierin staat dat het wenselijk is dat betrokkene de zorg voor haar dochter (de garante) en haar 33-jarige kleinzoon op zich neemt. De dochter van betrokkene zou gehospitaliseerd geweest zijn te Sint-Jan van 03/12/2010 tot 21/12/2010 en ook de kleinzoon zou dagelijkse verzorging nodig hebben. Het schrijven van de sociale dienst is heel algemeen geformuleerd en geenszins duidelijk gemotiveerd, bovendien worden de verklaringen niet ondersteund medische attesten.

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld

* Vestiging te vrezan

Heeft reeds getracht zich te vestigen. Vestigingsaanvraag in 2006 op basis van een visum kort verblijf in functie van de huidige garante en weigering visum gezinshereniging in de loop van 2008 ook in functie van de huidige garante.

* Andere

Betrokkene maakt geen bewijzen over van voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of bestaansmiddelen in het land van verblijf. Net huwelijk van betrokkene is ontbonden. Onvoldoende duidelijkheid mbt. de financiële en familiale situatie van betrokkene in het land van verblijf. Onvoldoende bewijs- van socio-economische of familiale-banden in-het land van verblijf. Betrokkene diende reeds een vestigingsaanvraag in op basis van een visum kort verblijf (in functie van de huidige garante) en betrokkene diende voorts reeds een visumaanvraag gezinshereniging in, welke haar geweigerd werd. Betrokkene biedt te weinig garantie op terugkeer

Betrokkene heeft meermaals getracht zich te vestigen bij de huidige garante. Reële kans dat kort verblijf gevraagd wordt maar lang verblijf beoogd wordt."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekster betoogt als volgt:

"Ze vraagt de juridische bijstand in het kader van huidige procedure. Ze roept immers de beschikkingen van de richtlijn 2004/38/UE uit in het kader van huidig beroep.

Ze put uit artikel 5.2 tweede lid van de richtlijn het recht op een kosteloos visum.

De verplichting om een rolrecht van 175 € te moeten betalen als voorwaarde om uiteindelijk het gevraagde visum te kunnen krijgen schendt artikel 5.2 van de richtlijn, zelfs indien dat rolrecht later aan verzoekster terugbetaald wordt.

Dit rolrecht is ook tegenstrijdig met de ook in artikel 5.2 van de richtlijn vervatte verplichting om alle faciliteiten te verlenen."

2.2. Verzoekster kan zich als familielid van een Belgische onderdaan niet dienstig beroepen op artikel 5 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) aangezien voormelde bepaling handelt over gezinsleden van burgers van de Unie wat verzoekster niet is. Uit de libellering dat aan familieleden van een burger van de Unie alle faciliteiten dienen verleend te worden voor de afgifte van een visum kan bovendien niet afgeleid worden dat het beroep dat ingediend wordt tegen een beslissing waarbij de afgifte van een visumaanvraag wordt geweigerd, niet onderhevig kan zijn aan een rolrecht dat een bijdrage vormt in de kosten van de rechtspleging.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 40bis, §2, 4de, 40bis, §§3 en 4, 40ter, 41, 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en een schending van de artikelen 5 en 6 van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoekster betoogt als volgt:

"Zoals uit de bestreden beslissing blijkt had verzoekster in 2008 reeds en visum gezinshereniging D aangevraagd.

Het administratief dossier bevat niet de beslissing die toen genomen werd, maar enkel een beslissingsformulier dat het voorstel tot weigering enkel als volgt motiveert:

"Onvoldoende bestaansmiddelen om een extra persoon ten laste te nemen. 437 C per persoon in plaats van 455 C per persoon".

Het is dus enkel op die basis dat tegenpartij oordeelde dat verzoekster de richtlijn 2004/38 niet kon invoeren.

Indien verzoekster nu ten laste van haar Belgische dochter is, heeft dit tot gevolg dat ze, op voorwaarde dat ze tevens een geldig paspoort voorlegt, voorwaarde waaraan in voorliggende zaak werd voldaan, kan genieten van een inreisrecht in België (cf artikel 40bis, § 3 en 4, iuncto artikel 41 van de vreemdelingenwet) en dat haar alle faciliteiten dienen te worden verleend om een visum te verkrijgen (cf artikel 5 van de richtlijn 2004/38/EG, zie tevens : Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (COM 2009; 313).

De binnenkomst in het Rijk — en derhalve ook de afgifte van een visum — kan verzoekster, binnen de in artikel 43 van de vreemdelingenwet voorziene perken, slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid en van volksgezondheid (cf HVJ, 25 juli 2002, MRAX / België, 61; HVJ, 31 januari 2006, Commissie tegen Spanje, 43). De verordening 110/2009/EG doet geen afbreuk aan het inreisrecht waarop verzoekster zich kan beroepen, daar in artikel 1.2.a van voormelde verordening uitdrukkelijk gesteld wordt dat deze slechts van toepassing is onverminderd de rechten van vrij verkeer die worden genoten door onderdanen van derde landen die gezinsleden van burgers van de Unie zijn. (RVV, arrest nr 48259 van 20 september 2010).

Alle faciliteiten aan verzoekster verlenen betekent dat tegenpartij verzoekster niet moet aanzetten tot het neerleggen van stukken die voor de behandeling van de aanvraag irrelevant zijn maar haar, indien de toestand onvoldoende duidelijk is, bijkomende documenten moet vragen.

Het administratief dossier bevat daaromtrent enkel een emailwisseling van 7.3.2011 dat als volgt luidt:

"Bonjour,

Serait-il possible d'avoir la confirmation de l'indemnité mutuelle de la garante en B: en effet dans le commentaire il est indiqué: .280euros est-ce qu'il manque qqe chose devant..????

Est-ce qu'elle n'a pas fourni autre chose? Chomage/alloc familiales???"

"Bonjour!

La dame fournit uniquement des copies d'extraits de compte bancaire qui indiquent des versements de la FMSS pour un montant de 1280 euros chaque mois; aucune indication d'une éventuelle autre source de revenus".

Verzoekster dacht geen bewijs te moeten leveren van het feit dat haar kleinzoon een maandelijks bedrag van 584 € ontvangt. Toch blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat die informatie en het bewijs daarvan doorslaggevend waren, zoals de zin Est-ce qu'elle n'a pas fourni autre chose? Chomage/alloc familiales???" het bewijst.

Door dit bewijs niet aan verzoekster te vragen heeft tegenpartij haar niet alle faciliteiten verleend om een inreisvisum te bekomen, in schending van artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2004/38 en van de artikelen van de wet van 15/12/1980 die dit recht waarborgen, namelijk artikelen 40bis, §2, 4de, 40bis, § 3 en 4, 40 ter en 41, 2de lid.

De motivatie betreffende het beoogde lang verblijf schendt dezelfde artikelen."

3.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoekster verwijst naar de visumweigering in 2008, die deel uitmaakt van de motivering van de beslissing. Destijds bleek dat de referentiepersoon, haar dochter dus, onvoldoende bestaansmiddelen had om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Nu zou verzoekster wel degelijk ten laste zijn van haar dochter. De binnenkomst in het Rijk kan aan verzoekster maar geweigerd worden om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. De verordening 110/2009/EG doet geen afbreuk aan het inreisrecht waarop verzoekster zich kan beroepen. Verzoekster moet geen stukken voorleggen die voor de behandeling van haar aanvraag niet relevant zijn. Er moeten haar bijkomende inlichtingen worden gevraagd. In het dossier zit enkel emailverkeer. Zij dacht geen bewijs te moeten leveren van het feit dat haar kleinzoon een maandelijks bedrag van 584 euro ontvangt. Door dit bewijs niet aan verzoekster te vragen, werden haar niet alle faciliteiten verleend om een inreisvisum te bekomen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 7 maart 2011, waarmee geweigerd wordt aan verzoekster een visum kort verblijf te verlenen.

Enerzijds werd door verzoekster naar aanleiding van haar visumaanvraag een brief voorgelegd van de sociale dienst van het Sint-Jan Hospitaal, waarin staat dat het wenselijk is dat verzoekster de zorg voor haar dochter, die zij wenst te vervoegen, en haar kleinzoon op zich neemt. De dochter is gehospitaliseerd geweest en ook de kleinzoon zou dagelijkse zorgen nodig hebben. Echter het schrijven is zeer algemeen geformuleerd en werd niet gestaafd met medische attesten, zo werd geoordeeld. Verwerende partij stelt vast dat verzoekster tegen dit eerste aspect van de beslissing alvast geen argumenten aanbrengt, waardoor kan worden aangenomen dat de beslissing op dit punt alvast niet betwist wordt.

Er wordt bovendien gevreesd dat verzoekster zich zou vestigen in België, vermits zij in 2006 reeds een vestigingsaanvraag heeft gedaan op basis van een visum kort verblijf. Ook in 2008 heeft zij geprobeerd een gezinshereniging te bekomen met haar dochter.

Verzoekster ontkent deze historiek niet. Nochtans is dit feitenrelaas een van de doorslaggevende redenen waarom de visumaanvraag geweigerd wordt aan verzoekende partij. Verzoekster heeft zichzelf namelijk verdacht gemaakt door in het verleden reeds gebruik te maken van een visum kort verblijf, om vervolgens de vestiging te bekomen in het land. Vervolgens heeft zij opnieuw geprobeerd zich hier te vestigen, dit maal op grond van gezinshereniging. Dit gegeven wordt door verzoekster ook niet ontkend, waardoor ook dit aspect van de beslissing niet betwist wordt.

Op 28 februari 2008 werd het visum gezinshereniging geweigerd omdat de dochter niet over voldoende inkomsten beschikte om een bijkomende persoon ten laste te nemen. Verzoekster had ook niet aangetoond dat zij ten laste van haar dochter was.

Het valt op dat verzoekster meent te moeten aantonen dat zij heden wel ten laste is van de persoon die zij wenst te vervoegen, echter hierover wordt niets gezegd in de voorliggende beslissing.

Wel wordt gezegd dat verzoekster geen bewijzen heeft geleverd van voldoende en regelmatige persoonlijke inkomsten of bestaansmiddelen in het land van herkomst. Het huwelijk van verzoekster is nog niet ontbonden. Er zijn onvoldoende bewijzen van socio-economische banden in het land van herkomst. Er wordt gevreesd dat verzoekster niet zal terugkeren. De kans wordt reëel geacht dat zij een kort verblijf aanvraagt, maar een lang verblijf in België op het oog heeft. Tegen al deze motieven die de beslissing onderbouwen, brengt verzoekster geen enkel tegenargument aan. Haar verweer gaat volledig voorbij aan de motivering van de voorliggende beslissing. Zij doet niets om de argumenten die de beslissing te onderbouwen aan te vechten. Zij beperkt zich tot een algemene kritiek op de beslissing.”

3.3. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is. Verzoekster toont met haar betoog niet aan in welke mate de formele motieven haar niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.4. Verzoekster ent in eerste instantie haar hele betoog inzake een inreisrecht en het recht op het verkrijgen van faciliteiten om een visum te doen afleveren op de motivering van een vroegere beslissing inzake een visumaanvraag gezinshereniging, maar gaat er totaal aan voorbij dat de bestreden beslissing getroffen werd naar aanleiding van een visumaanvraag kort verblijf waarbij verzoekster een verbintenis tot tenlasteneming heeft overgemaakt conform het gestelde in artikel 3bis van de Vreemdelingenwet (zie stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift) . Het gegeven dat de bestreden beslissing onder meer verwijst naar een vroegere beslissing inzake een visumaanvraag gezinshereniging maakt niet dat de bestreden beslissing een beslissing is aangaande een visumaanvraag gezinshereniging. Waar verzoekster in tweede instantie haar betoog ent op de hypothese “Indien verzoekster nu ten laste van haar Belgische dochter is” dient de Raad vast te stellen dat deze hypothese geen steun vindt in de bestreden beslissing die hierover met geen woord rept.

3.5. Verzoekster kan niet dienstig de schending inroepen van artikel 40bis, §3, van de Vreemdelingenwet aangezien ze geen burger van de Unie komt vervoegen die hier gedurende maximaal drie maanden in het Rijk verblijft. Verzoekster kan evenmin dienstig de schending inroepen van artikel 40bis, §4, van de Vreemdelingenwet aangezien dit familieleden van de burger van de Unie betreft die in België werknemer of zelfstandige is, hier beschikt over voldoende middelen van bestaan of die hier student is, wat in casu evenmin het geval is. Verzoekster kan voormelde bepalingen dan ook niet dienstig inroepen in

combinatie met artikel 41 van de Vreemdelingenwet. Artikel 41, tweed lid, juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt alleszins de binnenkomst van een visumplichtig niet-EU familielid van een Belgische onderdaan afhankelijk van een paspoort met een visum, waarover verzoekster niet beschikt. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 1°, 2°, en 3° van de Vreemdelingenwet is niet van toepassing op verzoekster aangezien ze geen echtgenoot, partner of bloedverwant in nederdalende lijn is van een burger van de Unie. Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet is evenmin van toepassing op verzoekster aangezien dit ascendenten ten laste betreft van een Belgische onderdaan die beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België van de ascendent dekt en die gezinshereniging beogen en de betrachting hebben zich bij deze Belgische onderdaan te voegen. Verzoekster diende blijkens het administratief dossier een visumaanvraag kort verblijf in en deze conclusie vindt ook steun in de door verzoekster neergelegde bijlage 3bis (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift). Daargelaten de vraag of de stukken aangaande de inkomsten van verzoeksters dochter alsook de bewijzen van geldstortingen ten gunste van verzoekster die gevoegd werden bij de visumaanvraag kort verblijf aantonen dat ze ten laste is van haar dochter in de zin van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dient de Raad aan de hand van het administratief dossier vast te stellen dat het bewijs van de ziektekostenverzekering zoals bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet overgemaakt werd. Verzoekster voegt het bewijs ervan ook niet bij haar verzoekschrift en maakt er evenmin gewag van in haar verzoekschrift waarin ze onder het kopje "feiten" de documenten opsomt die ze gevoegd had bij haar visumaanvraag. Zich voegen bij de Belgische onderdaan dient voorts begrepen te worden als zich gezamenlijk vestigen met de Belgische onderdaan. In dit verband kan gewezen worden op het advies van de Raad van State inzake artikel 28 van het voorontwerp van wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet, dat onder meer de Burgerschapsrichtlijn omzet in Belgisch recht en dat ertoe strekt artikel 42ter in te voegen in de Vreemdelingenwet dat handelt over de mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie/Belgische onderdaan: *"De aandacht van de steller van het voorontwerp van wet wordt er in ieder geval op gevestigd dat het begrip «gezamenlijke vestiging» (25) niet uitgelegd mag worden als het vereiste van een «permanent samenwonen» van de betrokkenen. Voetnoot (25) Dat in verband gebracht moet worden met de begrippen «begeleiden» van en «zich voegen bij» de burger van de Unie in de zin van richtlijn 2004/38/EG (inzonderheid artikel 7, lid 2)."* (Parl.St. Kamer, 2006-2007, nr. 2845/001, p 116). Artikel 43 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat verzoekster, die niet aantoonde te voldoen aan de voorwaarden neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, in het kader van een aanvraag visum kort verblijf vrijgesteld is van de voorwaarden zoals bepaald in artikel 32 van de verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

3.6. Verzoekster kan zich als ascendent van een Belgische onderdaan niet dienstig beroepen op artikel 1.2.a) van verordening 810/2009/EG van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode en evenmin op artikel 5 van de Burgerschapsrichtlijn aangezien voormelde bepalingen handelen over gezinsleden van burgers van de Unie, wat verzoekster niet is. De Belgische onderdaan van wie verzoekster een familielid is, verblijft in België en maakt geen gebruik van het recht op vrij verkeer, wordt door de bestreden beslissing evenmin het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten ontzegd en wordt hierdoor evenmin belemmerd in de uitoefening van haar recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten.

3.7. Het arrest van de Raad waarnaar verzoekster verwijst is in deze niet dienstig aangezien dit arrest betrekking heeft op een familielid van een burger van de Unie, namelijk de niet-EU-echtgenote van een Nederlandse onderdaan die aangegeven heeft deze te begeleiden naar België, wiens huwelijksakte erkend werd en wiens geldigheid van het huwelijk niet betwist werd. Aangezien verzoekster als visumplichtige niet-EU-onderdaan een visumaanvraag kort verblijf heeft ingediend, waarbij ze niet heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden neergelegd in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, valt zij wel degelijk onder artikel 32 van de voormelde verordening 810/2009/EG en dient het beoogde bezoek van de Belgische descendent gekaderd te worden binnen de vereiste van het reisdoel.

3.8. De bestreden beslissing stelt nergens dat verzoeksters garant te weinig middelen van bestaan heeft om haar ten laste te nemen. Verzoekster kan dan ook niet dienstig stellen dat verwerende partij bij haar informatie had dienen op te vragen aangaande de inkomsten die haar kleinzoon geniet. Verzoekster dicht verwerende partij een houding toe die erin zou bestaan dat zij verzoekster niet alle faciliteiten verleend heeft om een inreisvisum te verkrijgen, doch deze stelling kan niet steunen op de e-mail-uitwisseling van 7 maart 2011 die zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster trekt hieruit allerlei gevolgtrekkingen die geen steun vinden in de betrokken e-mailuitwisseling noch in de bestreden

beslissing. Verzoeksters verwijt dat hierdoor geschonden worden, "artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2004/38 en van de artikelen van de wet van 15/12/1980 die dit recht waarborgen, namelijk artikelen 40bis, §2, 4de, 40bis, § 3 en 4, 40 ter en 41, 2de lid." mist dan ook feitelijke grondslag.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In het tweede middel werpt verzoekster op: "onbevoegdheid van de auteur van de bestreden beslissing".

Verzoekster betoogt als volgt: "De bestreden beslissing wordt niet getekend zodat die nietig verklaard moet worden. Verzoekster verwijst op dit punt naar hetgeen geoordeeld word in het arrest 58.113 van 18 maart 2011."

3.10. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) Dat de beslissing zeer duidelijk aangeeft dat ze werd genomen door (J.V.). Dit gebeurde eerst en vooral in de hoofding. Hier wordt ook aangegeven tot welke dienst mevrouw (J.) behoort. Verder wordt vermeld dat de beslissing gevalideerd werd door diezelfde mevrouw (J.), in haar hoedanigheid van attaché.

Met kan dus wel degelijk vaststellen wie de beslissing genomen heeft, en in welke hoedanigheid dit gebeurd is.

De beslissing is wel degelijk toewijsbaar aan een bepaalde persoon. Er kan geen twijfel zijn over de auteur van de beslissing, hoewel de beslissing geen handtekening bevat.

Nergens in de wet wordt voorzien dat een beslissing omtrent een visumaanvraag moet gehandtekend worden. Een handtekening is dan ook geen substantiele vormvereiste, en is geen geldigheidsvereiste voor een bestuurshandeling.

Verwerende partij merkt op dat het tweede middel van verzoekster te vaag is om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Zij beperkt zich tot de verwijzing naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het valt niet uit het tweede middel of te leiden welk nadeel verzoekster meent te hebben bij het niet ondertekenen van de beslissing. Bijgevolg is het niet duidelijk welk belang verzoekster meent te hebben bij dit tweede middel. In iedere hypothese kan de uiteenzetting van verzoekende partij niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiele, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwijking van de macht inhouden."

3.11. De kwestie die verzoekster opwerpt, namelijk de onbevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt en daaraan ontleent zij wel degelijk een belang.

De exceptie van onontvankelijkheid van het middel is derhalve ongegrond

3.12. Aan het gestelde in punt 3.11. kan verbonden worden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij getroffen werd door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar.

3.13. De bestreden beslissing vermeldt enkel de naam en de hoedanigheid van de ambtenaar die ze getroffen heeft. Op de bestreden beslissing figureert geen handtekening. Het administratief dossier bevat evenmin een gehandtekende beslissing. De kernvraag die zich in deze stelt is of een beslissing die getroffen wordt door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken diens handtekening dient te dragen. Geen enkele wettelijke bepaling schrijft in het algemeen voor dat een administratieve rechtshandeling dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn. Ook de Vreemdelingenwet stelt niet dat een beslissing betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient ondertekend te zijn om rechtsgeldig te zijn.

3.14. De rechtsleer kent aan de geschreven handtekening unaniem de dubbele functie toe van identificatie van de ondertekenaar en van toe-eigening van de inhoud van het ondertekende stuk door de ondertekenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing (manueel) ondertekent eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing getroffen heeft. De (manuele) handtekening vormt op zich echter slechts een indicatie in het vraagstuk of een bevoegde ambtenaar de beslissing getroffen heeft.

3.14. De bevoegdheden van de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, de Dienst Vreemdelingenzaken, worden geregeld in de Vreemdelingenwet. De bevoegdheden van de ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld in delegatiebesluiten, c.q. het ministerieel besluit van 22 juni 2009 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf. Artikel 2, §1 van voormeld besluit luidt als volgt: *“De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de klasse A1 behoren zijn bevoegd om te beslissen over de afgifte door de diplomatieke of consulaire posten van visa voor een verblijf van minder dan drie maanden, transitvisa inbegrepen, in de gevallen, onder de voorwaarden en volgens de nadere regels die zijn bepaald door of krachtens de wet en de internationale overeenkomsten betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België binden.”*

3.15. Uit de bestreden beslissing blijkt dat ze de naam en de graad van de ambtenaar vermeldt die de beslissing getroffen heeft, namelijk J.V., attaché. Uit artikel 2, §1, van het bovenvermeld ministerieel besluit van 22 juni 2009 blijkt dat een attaché bevoegd is om de bestreden beslissing te treffen, die een beslissing betreft aangaande een visum kort verblijf. De vermeldingen op de bestreden beslissing tonen derhalve niet aan dat de auteur van de akte onbevoegd is om de bestreden beslissing te treffen. Verzoekster betwist niet dat J.V. tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en betwist evenmin dat ze de graad van attaché heeft. Verzoeksters betoog steunt louter op het feit dat de bestreden beslissing geen handtekening bevat. Voor zover dient aangenomen te worden dat verzoekster er vanuit gaat dat iemand die niet de graad van attaché heeft, een beslissing getroffen heeft waarop de vermeldingen “(J.V.), attaché” voorkomen, dient de Raad op te merken dat dit oneigenlijk gebruik inhoudt van iemands naam en hoedanigheid en een strafbare handeling vormt. Deze redenering vereist een begin van bewijs maar wordt in casu nergens door gestaafd. Er zijn ook geen elementen aanwezig in het administratief dossier die hierop zouden wijzen. Een dergelijke gratuite redenering is niet bij machte om aan te tonen dat J.V. de bestreden beslissing niet daadwerkelijk zou getroffen hebben. Strafbare handelingen veronderstellen een intentioneel element dat dient aangetoond te worden via een strafrechtelijke procedure.

3.16. De Raad gaat er dan ook vanuit dat J.V. als attaché de bestreden beslissing wel degelijk heeft getroffen. Het gegeven dat louter de handtekening van J.V. niet figureert op de bestreden beslissing maakt niet dat er een vermoeden geldt dat een onbevoegde ambtenaar de bestreden beslissing getroffen heeft.

3.17. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak (cfr. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenbetwistingen,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA